

— Емилъ! — каза той съ отслабналъ гласъ —
дайте водата. . .

Емилъ и двамата служители грабнаха кофитѣ и плиснаха водата срещу лъвоветѣ. Но тѣ залѣха само гривитѣ имъ, безъ да ги обезпокоятъ съ това. Последната кофа грабна случайно намѣрилиятъ се тукъ Едеровъ старъ приятелъ Кадиръ-Гулямъ, главатаръ на една трупа акробати съ камили. Той плисна водата право въ носоветѣ на лъвоветѣ. Тѣ прихнаха и отскочиха наредъ въ манежа. Когато отново се хвърлиха напредъ, носоветѣ имъ срещнаха тежката желѣзна решетка. Емилъ използва момента и затвори вратата между манежа и тунела.

Едеръ стоеше на колѣне. Главата му бѣ увиснала. Той бѣше безчувственъ. Занесоха го въ болницата. Той бѣ покритъ съ рани и стана нужда да го зашиватъ на 58 мѣста.

Следъ два дни дѣсната ржка на Едера бързо отече, ноктитѣ му почернѣха и лицето му се покри съ петна. Кръвта му бѣше заразена. Лѣкаритѣ решиха да му отрѣжатъ ржката. Два часа предъ операцията пристигна отъ Москва противогангреновъ серумъ. На Едера направиха инжекции съ него. До вечерята температурата спадна, а сжщо и отокътъ. На другия день му прелѣха здрава чужда кръвъ. Отъ операция нѣмаше нужда. Едеръ бѣ спасенъ.

Следъ двадесетъ дни той излѣзе отъ болницата. Като се почувствува съвършено здравъ и силенъ, той отново се появи на манежа въ препълнения циркъ. Сега лъвоветѣ безропотно изпълняваха всѣка негова заповѣдь. Тѣ бѣха победени. Нестихващитѣ ржкоплѣскания и радостни викове, съ които публиката надари смѣлия лъвоукротитель, нѣмаха край.